Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (üheksas koda)

26. oktoober 2017*

Avalik teenistus – Ametnikud – Cedefop – Edutamine – 2015. aasta edutamine – Otsus mitte edutada hagejat palgaastmele AD 12 – Personalieeskirjade artiklid 44 ja 45 – Teenete võrdlemine – Põhjendamiskohustus – Kaebuse vaikimisi rahuldamata jätmine – Vastutus

Kohtuasjas T-601/16,

Georges Paraskevaidis, elukoht Auderghem (Belgia), esindaja: *avocat* S. Pappas,

hageja,

versus

Euroopa Kutseõppe Arenduskeskus (Cedefop), esindaja: M. Fuchs, keda abistas *avocat* A. Duron,

kostja,

mille ese on ELTL artikli 270 alusel esitatud nõue tühistada esiteks Cedefopi direktori 4. novembri 2015. aasta otsus jätta hageja 2015. aasta edutamise raames palgaastmele AD 12 edutamata, ning teiseks hüvitada selle otsusega hagejale väidetavalt tekitatud kahju,

ÜLDKOHUS (üheksas koda),

koosseisus: koja president S. Gervasoni, kohtunikud L. Madise ja R. da Silva Passos (ettekandja),

kohtusekretär: E. Coulon,

on teinud järgmise

otsuse

Vaidluse taust

1 Hageja Georges Paraskevaidis nimetati palgaastme A 7 ametnikuna Euroopa Liidu Nõukogu peasekretariaati alaliselt ametisse 1. juulil 1988. Ta lähetati 15. juulil 1996 Euroopa Kutseõppe Arenduskeskusesse (Cedefop), olles seal ajutine teenistuja, et täita seal administraatori ja seejärel haldusjuhi ülesandeid.

2 Alates 1. jaanuarist 1999 viidi hageja üle Cedefopi, kus temast sai alaliselt ametisse nimetatud ametnik palgaastme A 5 palgajärgus 2. Ta määrati 2002. aastal haldusreformi nõuniku ametikohale.

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

3 Euroopa Liidu ametnike personalieeskirjade (edaspidi „personalieeskirjad“) muutmisel, mis jõustus 1. mail 2004, määrati hageja administraatorite tegevusüksusesse, palgaastmele AD 11.

4 Pärast seda, kui hageja lähetati 1. septembril 2003 Euroopa Ülesehitusametisse (EAR), tuli ta 16. jaanuaril 2007 Cedefopi tagasi tööle rahandus- ja hanketeenistuse juhatajana. Sel ajal oli ta määratud palgaastme AD 11 järku 5.

5 Hageja omandas 1. märtsil 2011 palgajärgu 8 ehk palgaastme AD 11 kõige kõrgema palgajärgu. Ta palus seega enda edutamist palgaastmele AD 12 kõigepealt 2010. aasta edutamise raames 18. mai 2011. aasta e-kirjaga ning seejärel 2011. aasta edutamise raames 3. oktoobri 2011. aasta kirjaga. Tema taotlusi siiski ei rahuldatud.

6 Samal ajal palus hageja 18. mai 2011. aasta kirjaga, et võetaks arvesse tema tegevust EARis ning seal saadud teenetepunkte, et edendada enda edutamist Cedefopis. Nimetatud taotlus jäeti rahuldamata sisuliselt põhjusel, et hageja oli EARi lähetatud mitte teenistuse huvides ja seega mitte ametnikuna, vaid tema enda taotlusel ja huvides ning seega ajutise teenistujana, ning et Cedefopil ei olnud edutamise kandidaadi teenete hindamiseks sellise kogemuse arvessevõtmisest kasu.

7 Hageja esitas 9. jaanuaril 2014 personalieeskirjade artikli 90 lõike 1 alusel taotluse Cedefopi direktorile, kes on ametisse nimetav isik, eesmärgiga vaidlustada asjaolu, et teda ei ole 20 aasta jooksul kordagi edutatud. Tema taotlust ei rahuldatud.

8 Hageja otsene ülemus saatis edutamiseks pakutud ametnike nimekirja 31. märtsil 2015 personaliosakonda. Hageja nimi oli selles nimekirjas, kuigi oli täpsustatud, et tema edutamine on teisejärguline.

9 Cedefopi ressursside ja toe osakonna juhataja avaldas 6. augustil 2015 nende ametnike nimekirja, keda võidakse edutada. Hageja nimi oli nende ametnike hulgas, keda võidakse määrata palgaastmele AD 12.

10 Hageja nime ei sisaldanud seevastu 14. oktoobril 2015 halduskomitee koostatud nende ametnike nimekiri, kelle edutamise ettepanek ametisse nimetavale isikule tehti.

11 Ametisse nimetav isik koostas 4. novembril 2015 edutatud ametnike nimekirja, milles ei hageja nime olnud (edaspidi „vaidlustatud otsus“).

12 Hageja esitas 29. jaanuaril 2016 vaidlustatud otsuse peale personalieeskirjade artikli 90 lõike 2 alusel kaebuse, mis tehti ametisse nimetavale isikule teatavaks 3. veebruaril 2016. Ta väitis kaebuses, et vaidlustatud otsuses on tehtud ilmne hindamisviga, on rikutud personalieeskirjade artikleid 44 ja 45 ning võrdsuse ja õiguspärase ootuse põhimõtteid. Kaebus sisaldas samuti kahju hüvitamise nõuet.

13 Hageja esitas 19. aprillil 2016 apellatsioonikomiteele suuliselt oma kaebuse põhjenduseks toodud argumendid.

14 Cedefop ei vastanud sõnaselgelt sellele kaebusele personalieeskirjades ette nähtud neljakuulise tähtaja jooksul ega hiljem.

15 Hageja läks taas tööle nõukogusse 1. veebruaril 2016.

Menetlus ja poolte nõuded

16 Hageja palus Euroopa Liidu Avaliku Teenistuse Kohtu kantseleisse 22. juunil 2016 saabunud hagiavalduses algatada käesoleva kohtuasja, mis registreeriti esialgu numbriga F-31/16.

17 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 6. juuli 2016. aasta määruse (EL, Euratom) 2016/1192 Euroopa Liidu ja tema teenistujate vaheliste vaidluste esimeses kohtuastmes lahendamise pädevuse Üldkohtule üleandmise kohta (ELT 2016, L 200, lk 137) artikli 3 kohaselt anti käesolev kohtuasi üle Üldkohtule staadiumis, milles see oli 31. augustil 2016, ning seda tuli edaspidi menetleda vastavalt Üldkohtu kodukorrale. Käesolev kohtuasi registreeriti numbriga T-601/16 ja määrati üheksandale kojale.

18 Kuna pooled ei esitanud taotlust kohtuistungi korraldamiseks suuliste seisukohtade ärakuulamiseks vastavalt kodukorra artikli 106 lõikele 1, otsustas Üldkohus (üheksas koda) kodukorra artikli 106 lõike 3 alusel lahendada kohtuasja ilma menetluse suulise osata, kuna ta leidis, et tal on kohtuasja toimikus olevate dokumentide põhjal piisavalt teavet.

19 Hageja palub Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus;

– mõista Cedefopilt välja hüvitis varalise ja mittevaralise kahju eest;

– mõista kohtukulud välja Cedefopilt.

20 Cedefop palub Üldkohtul:

– tunnistada hagi osaliselt vastuvõetamatuks;

– jätta hagi tervikuna põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

– jätta väidetavalt tekitatud kahju hüvitamise nõue rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

Tühistamisnõue

21 Vaidlustatud otsuse peale esitatud tühistamisnõuet põhjendab hageja kolme väitega. Esimese väite kohaselt on rikutud põhjendamiskohustust. Teine väide puudutab personalieeskirjade artiklite 44 ja 45 rikkumist ning võrdse kohtlemise ja õiguse ametikohal edasijõudmisele põhimõtete rikkumist. Kolmanda väite järgi on rikutud hoolitsemiskohustust ja õiguspärase ootuse põhimõtet.

22 Esimese väitega väidab hageja, et vaidlustatud otsust ei ole põhjendatud. Ta rõhutab selle kohta esiteks, et otsus piirdub edutatud ametnike nimekirjaga ning teiseks, et kaebuse rahuldamata jätmise otsus on tehtud vaikimisi, kuna selles ei ole mingeid põhjendusi.

23 Nii ei ole vaidlustatud otsust põhjalikult põhjendatud kohtueelses etapis ega seoses tema eelnevate edutamistaotlustega. Seetõttu on hageja seisukohal, et tal ei ole võimalik aru saada põhjendustest, mis õigustasid tema nime väljajätmist edutatud ametnike nimede hulgast.

24 Hageja väidab, et ainus teave, mis tal selle kohta on, seisneb pelkades kuuldustes, et tema edutamisest palgaastmele AD 12 keelduti, kuna selle tagajärjel oleks ta määratud kõrgemale palgaastmele nii tema otsese ülemuse kui Cedefopi asedirektori palgaastmega võrreldes. Ta täpsustab, et isegi kui sellised kaalutlused on kindlaks tehtud, ei saa need nõuetekohaselt põhjendada edutamisest keeldumist.

25 Peale selle rõhutab hageja, et kui selline asjaomane otsus nagu käesolevas asjas ei ole üldse põhjendatud, selgub 3. oktoobri 2006. aasta kohtuotsusest Nijs *vs.* kontrollikoda (T-171/05, EU:T:2006:288, punktid 41–47) ja 8. oktoobri 2008. aasta kohtuotsusest Barbin *vs.* parlament (F-81/07, EU:F:2008:125, punkt 28), et põhjenduse puudumist ei saa kõrvaldada kohtumenetluse etapis. Vaidlustatud otsus tuleb sel alusel seega tühistada, hoolimata selgitustest, mille Cedefop esitas kostja vastuses.

26 Hageja lisab, et kaebuse ja hagi vastavuse reegel kinnitab seda, et huve kahjustava akti põhjendusi on võimatu kohtumenetluse etapis parandada, kuna selle reegli kohaselt ei ole tal kohtumenetluses võimalik uusi väiteid esitada, samas kui ta ei ole teadlik selle otsuse põhjendusest, mille õiguspärasust ta vaidlustab. Ta leiab, et selline olukord toob kaasa ebavõrdsuse, kuna administratsioon on temaga võrreldes tegelikult soodsamas olukorras.

27 Peale selle vaidlustab hageja Cedefopi argumendid, mille kohaselt on piisav see, et ta oli teadlik oma hindamisaruannetest, kommentaaridest tema tulemuslikkuse kohta ja 19. juuli 2013. aasta siseteatisest, et asuda seisukohale, et vaidlustatud otsus on piisavalt põhjendatud. Tema arvates tähendab see, kui käesolevas asjas nõustutakse selliste argumentidega, et ELTL artikkel 296 ja Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklis 47 ette nähtud õigus tõhusale õiguskaitsevahendile kaotavad tegelikult igasuguse kasuliku mõju.

28 Lisaks tuleb märkida, et kuigi hageja möönab, et ta esitas oma kandidatuuri ametikohale nõukogus enne vaidlustatud otsuse vastuvõtmist, väidab ta siiski, et see ennetav kandidatuuri esitamine on põhjendatav ettevaatusabinõuna, eesmärgiga tasakaalustada võimalust, et tehakse teda puudutav uus otsus edutamata jätmise kohta.

29 Hageja toob esile, et kuna ta oli lisatud nende ametnike või teenistujate nimekirja, kelle edutamise ettepaneku tegi Cedefopi halduskomitee, oli tal seda vähem võimalik olla teadlik vaidlustatud otsuse põhjendustest.

30 Cedefop on omalt poolt arvamusel, et kuigi põhjenduste täielikku puudumist ei saa kõrvaldada kohtumenetluses, tehti vaidlustatud otsus kontekstis, mis on hagejale teada ning mis võimaldab tal hinnata selle põhjendatust, mistõttu tuleb nimetatud otsust pidada piisavalt põhjendatuks vastavalt kohtupraktikas toodud põhimõtetele. Neid põhimõtteid on ühtlasi meelde tuletatud 3. oktoobri 2006. aasta kohtuotsuses Nijs *vs.* kontrollikoda (T-171/05, EU:T:2006:288), mida hageja ise oma argumentide põhjenduseks osundas.

31 Cedefop tuletab esiteks meelde, et edutamine toimub vastavalt menetlusnormidele, mida hagejal ei olnud oma ametiülesandeid arvestades võimalik mitte teada ning mida käesolevas asjas kohaldati objektiivselt ja täpselt.

32 Teiseks väidab Cedefop, et hageja oli teadlik teda puudutavate hinnangute sisust ja tasemest; kommentaaridest, mis olid tema kohta tehtud seoses viisiga, kuidas ta oma meeskonda juhtis, ning muudest rikkumistest ja eksimustest, mida on mainitud tema isikutoimikus sisalduvas 19. juuli 2013. aasta siseteatises. Sellega seoses rõhutab Cedefop, et hageja tõi oma kaebuse punktis 19 selgelt esile talle suunatud kriitika, mistõttu ta ei saa põhjendatult väita, et tal ei olnud võimalik mõista põhjuseid, mille tõttu tema nimi ei olnud edutatud ametnike hulgas.

33 Kolmandaks tuleb märkida, et see, et hageja väidetavalt ei saanud aru vaidlustatud otsuse sisust, mis väidetavalt tekitas talle pingeseisundi ning julgustas teda pöörduma tagasi nõukogusse, on vastuolus asjaoluga, et sellele ametikohale kandideerimise tähtaeg, kus hageja nõukogus töötab, oli käesoleva otsuse vastuvõtmise kuupäevast varasem. Sellest tuleneb, et hagejal oli võimalik ette näha selle otsuse sisu, millest võib oletada, et tema teadmine otsuse vastuvõtmise kontekstist oli piisav.

34 Pealegi, mis puudutab hageja nime lisamist nende ametnike nimekirja, kelle edutamise ettepaneku halduskomitee tegi, siis tuletab Cedefop meelde, et tema üldiste rakendussätetega (Cedefop/DGE/10/2011 ja Cedefop/DGE/11/2011) ette nähtud menetlust järgiti käesolevas asjas nõuetekohaselt ning kuigi hageja nimi sisaldub kõikide nende ametnike koondnimekirjas, keda võidakse edutada, ei ole tema nime selle komitee nimekirjas nende ametnike kohta, kelle edutamise ettepanek lõpuks ametisse nimetavale isikule tehti.

35 Cedefop teeb järelduse, et kõikidest nendest asjaoludest, mitte üksnes hageja isikutoimiku sisust selgub, et hageja oli vaidlustatud otsuse kontekstist teadlik.

36 Sellega seoses tuleb meelde tuletada, et vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale on personalieeskirjade artikli 25 teises lõigus sätestatud sellise põhjendamiskohustuse eesmärk, mis üksnes kordab ELTL artiklis 296 sätestatud põhjendamiskohustust, esiteks pakkuda asjaomasele isikule piisav selgitus, võimaldamaks isikul hinnata tema huve kahjustava akti põhjendatust ja esitada hagi Euroopa Liidu kohtule, ning teiseks võimaldada viimasel kontrollida selle akti õiguspärasust (vt kohtuotsused, 29.9.2005, Napoli Buzzanca *vs.* komisjon, T-218/02, EU:T:2005:343, punkt 57 ja seal viidatud kohtupraktika; 3.10.2006, Nijs *vs.* kontrollikoda, T-171/05, EU:T:2006:288, punkt 36 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 13.9.2016, Pohjanmäki *vs.* nõukogu, T-410/15 P, ei avaldata, EU:T:2016:465, punkt 77 ja seal viidatud kohtupraktika). Sellest tuleneb, et selliselt sätestatud põhjendamiskohustus kujutab endast liidu õiguse olulist põhimõtet, millest võib erandeid teha ainult ülekaalukatel põhjustel (kohtuotsused, 29.9.2005, Napoli Buzzanca *vs.* komisjon, T-218/02, EU:T:2005:343, punkt 57; 3.10.2006, Nijs *vs.* kontrollikoda, T-171/05, EU:T:2006:288, punkt 36, ja 4.7.2007, Lopparelli *vs.* komisjon, T-502/04, EU:T:2007:197, punkt 74). Selle kohustuse tähtsus, mis on hea halduse põhimõtte lahutamatu osa, nagu ilmneb põhiõiguste harta artikli 41 lõike 2 punktist c, suurenes Lissaboni lepingu jõustumise tulemusel ELTL artikli 15 lõike 1 ja artikli 298 lõike 1 lisamisega. Avatud ja tõhus Euroopa halduskorraldus peab nimelt personalieeskirjade sätteid rangelt järgima. Liidu teenistujate huve kahjustavate kõikide aktide põhjendamine on konkreetselt möödapääsmatu selleks, et tagada rahulik töökeskkond liidu administratsioonis, vältides kahtluse tekkimist, et personalihaldus tugineb meelevaldsusele ja soosimisele.

37 Kuigi väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei ole ametisse nimetaval isikul kohustust põhjendada edutamisotsust ei selle adressaadile ega edutamata jäetud kandidaatidele, on tal seevastu kohustus põhjendada edutamata jäetud kandidaadi personalieeskirjade artikli 90 lõike 2 alusel esitatud kaebuse rahuldamata jätmise otsust, kuna esineb eeldus, et selle rahuldamata jätmise otsuse põhjendus langeb kokku selle otsuse põhjendustega, mille peale kaebus on esitatud (vt kohtuotsused, 21.5.2014, Mocová *vs.* komisjon, T-347/12 P, EU:T:2014:268, punkt 41 ja seal viidatud kohtupraktika, ja 13.9.2016, Pohjanmäki *vs.* nõukogu, T-410/15 P, ei avaldata, EU:T:2016:465, punkt 79 ja seal viidatud kohtupraktika).

38 Põhjendama peab seega hiljemalt kaebuse rahuldamata jätmise ajal (kohtuotsused, 20.2.2002, Roman Parra *vs.* komisjon, T-117/01, EU:T:2002:35, punkt 26, ja 21.5.2014, Mocová *vs.* komisjon, T-347/12 P, EU:T:2014:268, punkt 41).

39 Lisaks tuleb vaidlustatud akti põhjenduste piisavust hinnata mitte üksnes selle sõnastust, vaid ka faktiliste ja õiguslike asjaolude raamistikku, milles akt vastu võeti, arvesse võttes (vt kohtuotsused, 14.2.1990, Delacre jt *vs.* komisjon, C-350/88, EU:C:1990:71, punkt 16 ja seal viidatud kohtupraktika; 13.9.2016, Pohjanmäki *vs.* nõukogu, T-410/15 P, ei avaldata, EU:T:2016:465, punkt 78, ja 19.1.2017, komisjon *vs.* Frieberger ja Vallin, T-232/16 P, ei avaldata, EU:T:2017:15, punkt 41). Kuna edutamine toimub vastavalt personalieeskirjade artiklile 45 valiku alusel, piisab kaebuse rahuldamata jätmise otsuses viitest sellele, et konkreetse ametniku puhul on rakendatud edutamist puudutavaid õiguslikke ja personalieeskirjades sätestatud tingimusi (vt kohtuotsused, 20.2.2002, Roman Parra *vs.* komisjon, T-117/01, EU:T:2002:35, punkt 27 ja seal viidatud kohtupraktika, ja 29.9.2005, Napoli Buzzanca *vs.* komisjon, T-218/02, EU:T:2005:343, punkt 60).

40 Pealegi, kui enne hagi esitamist puudub põhjendus täielikult, ei korva väljakujunenud kohtupraktika kohaselt seda puudumist ametisse nimetava isiku poolt hagi esitamise järel antud selgitused. Selles etapis ei täida selgitused enam oma ülesannet, nii et hagi esitamine võtab ametisse nimetavalt isikult võimaluse parandada oma otsust vastuses, millega jäetakse kaebus rahuldamata (kohtuotsused, 9.12.1993, parlament *vs*. Volger, C-115/92 P, EU:C:1993:922, punkt 23; vt samuti kohtuotsused, 7.2.2007, Caló *vs*. komisjon, T-118/04 ja T-134/04, EU:T:2007:37, punkt 268 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 13.9.2016, Pohjanmäki *vs*. nõukogu, T-410/15 P, ei avaldata, EU:T:2016:465, punkt 80 ja seal viidatud kohtupraktika).

41 Võimalus parandada põhjenduste täielikku puudumist pärast hagi esitamist kahjustaks pealegi kaitseõigusi, kuna hageja saaks esitada oma väiteid põhjenduste kohta, millest ta sai teada alles pärast hagi esitamist, ainult repliigis. Nii rikutaks põhimõtet, mis puudutab poolte võrdsust liidu kohtus (kohtuotsused, 6.7.2004, Huygens *vs*. komisjon, T-281/01, EU:T:2004:207, punkt 109, ja 29.9.2005, Napoli Buzzanca *vs*. komisjon, T-218/02, EU:T:2005:343, punkt 62; vt samuti kohtumäärus, 8.3.2012, Marcuccio *vs*. komisjon, T-126/11 P, EU:T:2012:115, punkt 47 ja seal viidatud kohtupraktika).

42 Kui kaebus jäetakse vaikimisi rahuldamata ja seega vormiliselt põhjendamata, annab just administratsiooni käitumine otsustaval viisil alust vaidluseks, kuna asjaomane isik on oma kaebusele personalieeskirjade artikli 90 lõikes 2 ette nähtud tähtaegade jooksul vastamata jätmisel kohustatud pöörduma Üldkohtusse, et saada tema suhtes tehtud otsusele nõuetekohane põhjendus. Selline ametisse nimetava isiku käitumine, mis on vastuolus hea halduse nõuetega, viib aga selleni, et seatakse kahtluse alla esiteks administratsiooni ja teiseks liidu kohtu vastavate ülesannete jaotus, kuna liidu kohtust saab olla ainus ja esimene instants, kuhu asjaomane isik on otse pöördunud selleks, et saada personalieeskirjade artikliga 25 kooskõlas olev põhjendus. See on veelgi kahetsusväärsem, kuna selle eesmärk, et administratsioon täidab oma põhjendamiskohustust kohtueelses etapis, on võimaldada asjaomasel isikul mõista tema suhtes tehtud otsuse ulatust ning olenevalt olukorras võib see teda veenda tema suhtes tehtud otsuse põhjendatuses ning järelikult selles, et ta ei algataks kohtumenetlust (vt selle kohta kohtuotsus, 15.9.2005, Casini *vs*. komisjon, T-132/03, EU:T:2005:324, punkt 34).

43 Seevastu on asutud seisukohale, et kohtueelses etapis antud põhjenduste pelk puudulikkus ei õigusta vaidlustatud otsuse tühistamist, kui ametisse nimetav isik esitab kohtumenetluse käigus täiendavaid täpsustusi (kohtuotsused, 12.12.2002, Morello *vs*. komisjon, T-338/00 ja T-376/00, EU:T:2002:314, punkt 55 ja seal viidatud kohtupraktika, ja 4.5.2005, Sena *vs*. AESA, T-30/04, EU:T:2005:161, punkt 71), võttes siiski arvesse, et eespool punktides 40–42 meelde tuletatud põhjustega sarnastel põhjustel ei saa institutsioon asendada esialgseid ekslikke põhjendust täiesti uute põhjendustega (vt selle kohta kohtuotsus, 29.9.2005, Napoli Buzzanca *vs*. komisjon, T-218/02, EU:T:2005:343, punkt 63 ja seal viidatud kohtupraktika).

44 Üldkohus on seega möönnud, et põhjenduse esialgset puudulikkust võib kõrvaldada isegi kohtumenetluses esitatud täiendavate täpsustustega, juhul kui asjaomase isiku käsutuses oli juba enne hagi esitamist teave, mis kujutab endast osalist põhjendust (vt kohtuotsused, 20.2.2002, Roman Parra *vs*. komisjon, T-117/01, EU:T:2002:35, punkt 30 ja seal viidatud kohtupraktika; 3.2.2005, Heurtaux *vs*. komisjon, T-172/03, EU:T:2005:34, punkt 44 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 3.10.2006, Nijs *vs*. kontrollikoda, T-171/05, EU:T:2006:288, punkt 45 ja seal viidatud kohtupraktika).

45 Pealegi on otsustatud, et mis puudutab nimelt edutamisest keeldumist puudutava kaebuse vaikimisi rahuldamata jätmist, tuleb otsust pidada piisavalt põhjendatuks juhul, kui see tehti kontekstis, mida asjaomane ametnik teab ning mis võimaldab tal mõista tema suhtes võetud meetme ulatust (vt kohtuotsused, 15.9.2005, Casini *vs*. komisjon, T-132/03, EU:T:2005:324, punkt 36 ja seal viidatud kohtupraktika; 29.9.2005, Napoli Buzzanca *vs*. komisjon, T-218/02, EU:T:2005:343, punkt 64 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 3.10.2006, Nijs *vs*. kontrollikoda, T-171/05, EU:T:2006:288, punkt 45 ja seal viidatud kohtupraktika).

46 Arvestades siiski põhjendamiskohustuse tähtsust seoses kaitseõigustega, võib ainult erandjuhtudel olla nimetatud otsuse osaliseks põhjenduseks kontekst, milles tehti edutamata jätmise otsus, mis jäeti kaebuse põhjal vaikimisi muutmata (kohtuotsus, 29.9.2005, Napoli Buzzanca *vs*. komisjon, T-218/02, EU:T:2005:343, punkt 79; vt samuti selle kohta kohtuotsused, 9.3.2000, Vicente Nuñez *vs*. komisjon, T-10/99, EU:T:2000:60, punkt 44, ja 3.2.2005, Heurtaux *vs*. komisjon, T-172/03, EU:T:2005:34, punkt 47). Seega sellistel asjaoludel nagu käesolevas asjas ei saa olla olemas osalist põhjendust, kui ametisse nimetav isik ei ole kuidagi viidanud hageja konkreetsele olukorrale ja edutamiseks kõlblike ametnike teenete võrdlemisele, arvestades personalieeskirjade artikli 45 kriteeriume (vt selle kohta kohtuotsused, 3.2.2005, Heurtaux *vs*. komisjon, T-172/03, EU:T:2005:34, punktid 46–50, ja 23.10.2013, Verstreken *vs*. nõukogu, F-98/12, EU:F:2013:156, punktid 31 ja 32; vt samuti analoogia alusel kohtuotsus, 10.9.2009, Behmer *vs*. parlament, F-16/08, EU:F:2009:107, punkt 32).

47 Käesolevas asjas on selge, et ametisse nimetav isik ei vastanud sõnaselgelt kaebusele ning jättis selle rahuldamata vaikimisi tehtud otsusega.

48 Seega tuleb analüüsida Cedefopi esitatud erinevaid asjaolusid, et teha kindlaks, kas kontekst, milles vaidlustatud otsus tehti, võimaldas hagejal mõista otsuse ulatust ning seega hinnata selle põhjendatust personalieeskirjade artiklis 45 kehtestatud kriteeriume arvestades.

49 Sellega seoses tuleb sissejuhatuseks meelde tuletada, et hageja esitas 19. aprillil 2016 suuliselt apellatsioonikomiteele kaebuse põhjenduseks toodud argumendid (vt eespool punkt 13). Cedefop ei väida siiski, et sel puhul esitati hagejale vaidlustatud otsuse põhjenduste kohta selgitavaid asjaolusid, kas või puudulikult.

50 Peale selle väidab Cedefop esiteks, et hageja täitis selliseid tööülesandeid, et ta pidi tingimata olema teadlik eeskirjadest, mida edutamise valdkonnas kohaldatakse, ning ta pidi mõistma, et neid eeskirju kohaldati tema suhtes 2015. aasta edutamise raames õigesti ja objektiivselt. See asjaolu ei ole siiski asjakohane, kuna seda, et hagejal võis olla pelk teadmine kriteeriumidest, mida võetakse edutamiseks arvesse, ei saa segamini ajada teadmisega viisist, kuidas neid kriteeriume tema olukorrale kohaldatakse (vt selle kohta analoogia alusel, kohtuotsus, 10.9.2009, Behmer *vs*. parlament, F-16/08, EU:F:2009:107, punkt 33 ja seal viidatud kohtupraktika).

51 Sama käib Cedefopi direktori 9. märtsi 2015. aasta teatise kohta, mis adresseeriti kõikidele Cedefopi töötajatele ja millele Cedefop käesolevas asjas viitab. Direktor piirdus teatises tegelikult üldises sõnastuses nende kriteeriumide kirjeldamisega, mida 2015. aasta edutamise raames kohaldatakse nii ametnike edutamise poolt kui ka vastu. Sellest tuleneb, et teatis ei võimaldanud hagejal üldse mõista, kuidas neid kriteeriume on tema olukorrale kohaldatud.

52 Cedefop väidab teiseks, et hageja oli teadlik tema suhtes tehtud arvukast tööalasest kriitikast, mis puudutas mitte ainult tema meeskonna juhtimist, vaid ka mitmesuguseid rikkumisi, mis olid toime pandud hankelepingute sõlmimise menetlustes.

53 Selles küsimuses selgub tõesti hageja 2012–2014. aastate hindamisaruannetest, et talle võidi anda kriitilisi hinnanguid, konkreetselt seoses oma meeskondade juhtimisega. Nimelt märkis hindaja 2012. aasta hindamisaruandes muu hulgas, et ta ootas sel aastal „[hagejalt] ja tema meeskonna liikmetelt rahulikumat ja kooskõlastatumat tööstiili“, kuid „esimeses semestris [selleni] täielikult ei jõutud, kuna aeg-ajalt esinesid talituses teatud pinged“. Samas aruandes oli märgitud, et vaatamata tuvastatud edasiminekule, „on [hagejal] veel raskusi oma tööaja optimaalse kasutamisega […] ja oma meeskonna liikmetele ülesannete delegeerimisega“, kuna hindaja märkis, et hageja on „liiga hõivatud oma alluvate töö ümbertegemise, parandamise või lihvimisega“, võttes nii ära aega, mis peaks olema pühendatud „tema talituse esmaülesannete ja üldiste eesmärkide täitmisele, tema meeskonna otsesele juhtimisele ja konfliktide haldamisele“. Hindaja märkis 2013. aasta hindamisaruandes eelkõige, et „[hageja] peab veel tegema edusamme, et tagada piisav suhtlemine oma talituse liikmetega, hallata tõhusalt konflikte ning sujuvalt rakendada ellu aruandeid, kavu ning haldustähtaegu“. Lõpuks märkis

hindaja 2014. aasta hindamisaruandes, mis on viimane hageja aruanne enne vaidlustatud otsuse vastuvõtmist, et hageja „tunneb ennast palju vabamalt eeskirjade koostamisel ja dokumentide ülevaatamisel ning ka töötajate juhtimisel“ ning et ta pühendab veel liiga suure osa oma tööajast „dokumentide ümbertegemisele, parandamisele või lihvimisele, kui temalt küsiti tehnilist nõu“. Hindaja leidis uuesti olevat kahetsusväärne, et seda aega ei olnud võimalik pühendada „tema talituse esmaülesannete ja üldiste eesmärkide täitmisele ja tema meeskonna otsesele juhtimisele“ ning ta ootas hagejalt 2015. aastal „hageja ja tema meeskonna liikmete jaoks rahulikumat ja kooskõlastatumat tööstiili“.

54 Hageja 2012.–2014. aastate hindamisaruanded sisaldavad siiski ka teatud positiivseid hinnanguid hageja tööle.

55 Nimelt nähtub eelkõige 2014. aasta hindamisaruandest, et hageja on „pühendunud“, „teeb pikki päevi“ ning on „isik, kellega on meeldiv töötada“, kusjuures Cedefopi asedirektor rõhutas samas aruandes, et hageja „oli heatasemeliselt täitnud kõik temale seatud eesmärgid“ ning rõhutas tema suurt „pühendumust ja kohustusetundlikkust“.

56 Üldisemalt peeti hagejale antud üleüldist hinnangut rahuldavaks, nagu ilmneb 2012.–2014. aastate hindamisaruannetest, kusjuures tema sooritust hinnati kõikide nende aastate jooksul tasemele III, mis tähendab „head ja täidetaval ametikohal nõutud tasemele vastavat“ sooritust.

57 Lisaks on 2012. aasta ja 2013. aasta hindamisaruannetes märgitud, et hageja juhtimisvõime on paranenud. Nimelt selgub 2012. aasta hindamisaruandest, et hageja käis juhtimiskoolitusel, et parandada oma võimeid selles valdkonnas ning et sel aastal „koostas ta tegevuskava ja asus saadud õppetunde ellu viima“. Aruandes on siiski kirjas, et selles suhtes on hagejal arenguruumi. Järgmisel aastal tõi hindaja 2013. aasta hindamisaruandes esile „[hageja] edusammud meeskonna juhtimisel“ ja eriti „seoses korrapäraselt teenistuskohtumiste korraldamisega“. Hindaja rõhutas, et „teatud edusammude tegemine on veel ees“, kuid märkis, et hageja „oli rohkem delegeerinud oma kontrolliülesandeid […], et vabastada aega otsesemalt juhtimis- ja korraldamisülesannete täitmiseks“ ning ta möönis, et „[hageja on teinud] pingutusi oma juhtimis[võime] parandamiseks“.

58 Lõpuks märkis aruande kinnitaja 2014. aasta hindamisaruandes, et hageja sisuliselt „täitis heatasemeliselt kõik eesmärgid, mis olid talle seatud“ ning et „tema suurt pühendumust ja kohusetundlikkust hinnatakse kõrgelt“.

59 Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et üksnes see, et hageja 2012.–2014. aastate hindamisaruannetes oli kriitilisi aspekte, ei võimalda hagejal mõista viisi, kuidas personalieeskirjade artiklis 45 kehtestatud kriteeriume tema olukorrale kohaldati, põhjendades otsust, et hagejat Cedefopi poolt 2015. aasta edutamise raames edutamiseks kõlblike ametnike teenete võrdlemise tulemusena selle aasta edutamise raames ei edutata.

60 Pealegi ei saa ükski üheteistkümnest kirjast ja e-kirjast, millele Cedefop esimese väite raames viitab ning mis sisalduvad lisades B.15 ja B.19–B.28, kujutada endast kas või ebapiisavat selgitust selle kohta, mil viisil ametisse nimetav isik hindas hageja teeneid 2015. aasta edutamise raames, arvestades personalieeskirjade artiklis 45 sätestatud kriteeriume.

61 Mis puudutab kõigepealt 9. jaanuaril 2015 hageja hindamisega tegelevate Cedefopi töötajate vahetatud kahte e-kirja, mis sisaldub lisas B.26, siis on piisav, kui tõdeda, et need ei ole adresseeritud hagejale. Pealegi ei nähtu üheski toimiku osisest, et hagejale oleks haldusmenetluses edastatud nendest e-kirjadest koopia, mistõttu ei saa need dokumendid kuidagi endast osalist põhjendust kujutada.

62 Mis puudutab pealegi teisi dokumente, millele Cedefop viitab ja millest enamik on vaidlustatud otsuse vastuvõtmise hetkel vanemad kui üks aasta ning mõned isegi rohkem kui viis või isegi seitse aastat, siis nendega on tõesti tuvastatud, et hageja oli teadlik teatud kriitikast, mis oli tehtud tema haldusalastele võimetele ja sellele, kuidas ta teatud hanketoimikuid menetles.

63 Kui käesoleva juhtumi asjaoludel siiski tunnistada, et teenistujale antud pelk negatiivne hinnang on piisav, et tegemist oleks osalise põhjendusega, siis tekiks oht, et kahjustatakse personalieeskirjade artikli 90 lõikes 2 ette nähtud kohtueelse menetlusega silmas peetud eesmärki, milleks on väljakujunenud kohtupraktika kohaselt kaebuse esitamise hetkel tekkivate vaidluste lahendamine kompromissiga (kohtuotsused, 7.3.1996, Williams *vs.* kontrollikoda, T-146/94, EU:T:1996:34, punkt 44, ja 3.12.2015, Cuallado Martorell *vs.* komisjon, T-506/12 P, EU:T:2015:931, punkt 64).

64 Nimelt võimaldaks selline lähenemine ametisse nimetaval isikul tugineda kõikidele negatiivse hinnangu osistele, mis edutamata jäetud kandidaati puudutavad ning millest seda kandidaati on informeeritud selleks, et vabaneda personalieeskirjade artikli 90 lõike 2 teisest lõigust tulenevast kohustusest teavitada teda kaebuse rahuldamata jätmise põhjendatud otsusest, kusjuures selle kohustuse konkreetne väljendus on esiteks nõue põhjendada personalieeskirjade artikli 25 teises lõigus ette nähtud kõiki huve kahjustavaid otsuseid ning teiseks põhiõiguste harta artikliga 41 tagatud õigus heale haldusele.

65 Sellisele kaebusele vastamata jätmine, mis pealegi esitati edutamata jätmise otsuse peale, mida ise ei olnud põhjendatud, võib aga tekitada või tugevdada hagejas arusaamatuse või isegi pingeseisundi tunnet, ning loob soodsad tingimused hagi esitamiseks liidu kohtusse, mida oleks eelduslikult saanud vältida, kui ametisse nimetav isik oleks tegutsenud nõutud hoolsusega.

66 Kolmandaks ei saa Cedefopiga nõustuda, kui ta väidab, et osaliselt põhjendamisest annab tunnistust kaebuse punkt 19, milles hageja on märkinud, et „[t]ema vahetu ülemus […] esines sõnavõttude ja kirjutistega, mis näitavad tema rahulolematust viisiga, kuidas [ta] oma meeskonda juhib“.

67 See järeldus kajastab tegelikult paremal juhul hageja oletust selle kohta, millist asjaolu võis Cedefop tema teenete hindamisel 2015. aasta hindamise raames arvesse võtta. Eespool punktides 63–65 toodud põhjustel ei saa siiski lihtsalt see, et edutamata jäetud kandidaat on teadlik talle antud negatiivsest hinnangust, põhimõtteliselt asendada edutamata jätmise otsuse põhjendust, mida kandidaadil on õigus ametisse nimetavalt isikult oodata vastuseks oma kaebusele.

68 Cedefop ei saa selles küsimuses kasutada argumendina 24. veebruari 2010. aasta kohtuotsust P *vs.* parlament (F-89/08, EU:F:2010:11), milles Avaliku Teenistuse Kohus leidis seoses lepingu ülesütlemise otsusega, et „hageja esitatud kaebuse sõnastusest endast [ilmneb, et ta] võis lepingu ülesütlemise taotlusest saada teada oma isikutoimikuga tutvudes“ ja „tal oli nii võimalik teada, et nimetatud taotlus ja seejärel vaidlusalune otsus tuginesid „[tema] ja [A.Mi], kes on fraktsioonilise kuuluvuseta liige ja tema vahetu administratiivne ülemus, vahelise isikliku ja poliitilise usalduse katkemisele““. Nimelt ei ole käesolev olukord sellega võrreldav, kuna toimikust ei selgu kuidagi, et hagejal oleks haldusmenetluses olnud võimalik teada saada mingitest Cedefopi koostatud dokumentidest, milles oleks esile toodud, kuidas tema meeskonna juhtimise võime suhtes tehtud kriitika oleks põhjendanud tema edutamata jätmist pärast teenete võrdlevat hindamist, mis on ette nähtud personalieeskirjade artiklis 45.

69 Neljandaks võib pelk asjaolu, mille Cedefop on esitanud ja mille kohaselt hageja esitas oma kandidatuuri ametikohale nõukogus rohkem kui kuu aega enne vaidlustatud otsuse vastuvõtmist, parimal juhul näidata, nagu selgub hageja enda selgitustest, et ta kartis, et teda ei edutata ning ta soovis sel viisil jätta endale võimaluse lahkuda Cedefopist, kui tema taotlust ei rahuldata. Seevastu ei saa selle asjaolu põhjal kuidagi tuvastada, et hagejal oli tol hetkel kindel teadmine tema edutamata jätmisest ning seda enam ei saa tuvastada, et ta oli teadlik edutamata jätmise otsust põhjendavatest põhjendustest.

70 Eeltoodust tuleneb, et hageja võis enne, kui ta tutvus kostja vastusega, paremal juhul omada kahtlusi, et kriitika, mis tehti tema juhtimisvõime kohta Cedefopis, ja teatud rikkumised, mille ta pani toime hanketoimikute menetlemisel, võisid mõjutada 2015. aasta hindamise raames tema teenete hindamist.

71 Seevastu ei võimalda ükski Cedefopi esitatud asjaoludest tuvastada, et hagejal oli võimalik enne käesoleva hagi esitamist mõista seda viisi, kuidas kriitikat arvesse võeti, kui tema olukorrale kohaldati teenete hindamise kriteeriume edutamise valdkonnas, mis on ette nähtud personalieeskirjade artiklis 45. Sellest tuleneb, et konteksti, milles vaidlustatud otsus tehti, ei saa pidada selle otsuse kas või ebapiisavaks põhjenduseks.

72 Järelikult tuleb esimese väitega nõustuda ja vaidlustatud otsus tühistada, ilma et oleks vaja analüüsida hageja esitatud teist ja kolmandat väidet. Samuti ei ole neil asjaoludel vaja teha otsust selle kohta, et Cedefop vaidlustas hagiavalduses esitatud teatud arvu selliste asjaolude vastuvõetavuse, mis ületavad tema arvates suuresti käesoleva vaidluse raamistiku ning on seega selle lahendamiseks asjakohatud.

Kahju hüvitamise nõue

73 Hageja palub hüvitada mittevaralise ja varalise kahju, mida talle vaidlustatud otsuse vastuvõtmisega väidetavalt tekitati.

74 Hageja väidab sellega seoses esiteks, et mis puudutab mittevaralist kahju, siis vaidlustatud otsuse täielikult põhjendamata jätmine on ametisse nimetava isiku eriti raske viga, mis võis talle peale kohtukulude tasumise tuua kaasa lisastressi ja -pingeid. Tema arvates ei saa seda viga hüvitada üksnes otsuse tühistamisega.

75 Pealegi väidab hageja, et mittevaraline kahju tuleneb samuti Cedefopi käitumisest, kes ilma personalieeskirjade artikli 45 tähenduses teenete tõelise hindamiseta keeldus alusetult tema edutamisest, vaatamata tema pingutustele ja konkreetsetele tulemustele, mida ta selles liidu ametis kuueteistkümne aasta jooksul saavutas. Ta märgib, et ebaõigluse, pingeseisundi ja heitumuse tunne, mis tal nii tekkis, pani teda otsustama nõukogusse tagasipöördumise kasuks, mille tagajärjel ta perega kolis ja ta pere pidi kohanema uue elukohaga. See mittevaralise kahju osa, mille summaks on 16 000 eurot ja mis vastab 1000 eurole iga töötatud aasta kohta, on samuti eraldiseisev vaidlustatud otsusest ning seda tuleks seega hüvitada sõltumata küsimusest, kas otsus tühistatakse või mitte.

76 Mis puudutab varalist kahju, siis hageja väidab, et on tekkinud rahaline kahju sissetuleku kaotuse näol võrreldes selle olukorraga, milles ta oleks olnud, kui teda oleks edutatud, kusjuures sellele summale lisandub viivitusintress, mida arvutatakse Euroopa Keskpanga (EKP) kehtestatud määras.

77 Cedefop vaidleb kahju hüvitamise nõudele vastu. Tema arvates ei ole vaidlustatud otsus kuidagi õigusvastane, kuna hageja ei ole tõendanud ühtegi viga, mis võiks kaasa tuua liidu lepinguvälise vastutuse. Ta rõhutab sellega seoses, et kuna ametnikel ei ole mingit õigust edutamisele, ei ole hagejal alust nõuda rahalise kahju hüvitamist, mille tekkimist ta väidab. Samuti ta leiab, et väidetavalt hagejale tekitatud kahju seetõttu, et ta pöördus nõukogusse tagasi, ei saa talle omistada, kuna hageja tegi sellise valiku ise. Seda tõendavad hageja võetud sammud Cedefopist lahkumiseks juba enne otsuse vastuvõtmist. Lõpuks rõhutab Cedefop, et hageja hinnang oma väidetavale mittevaralisele kahjule ei tugine mingile arvutus- ega õiguslikule alusele.

78 Sellega seoses tuleb meelde tuletada, et avaliku teenistuse valdkonnas väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et liidu lepinguvälise vastutuse tekkimine eeldab, et on täidetud teatav kogum tingimusi: institutsioonile etteheidetav tegevus peab olema õigusvastane, kahju peab olema tegelikult tekkinud ning väidetava tegevuse ja viidatud kahju vahel peab esinema põhjuslik seos. Need kolm tingimust on kumulatiivsed, mistõttu juhul, kui üks nendest ei ole täidetud, ei saa liidu vastutus tekkida (kohtuotsus, 1.6.1994, komisjon *vs*. Brazzelli Lualdi jt, C-136/92 P, EU:C:1994:211, punkt 42; vt samuti

kohtuotsused, 16.12.2010, komisjon *vs.* Petrilli, T-143/09 P, EU:T:2010:531, punkt 45 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 17.5.2017, PG *vs.* Frontex, T-583/16, ei avaldata, EU:T:2017:344, punkt 97 ja seal viidatud kohtupraktika).

79 Sellest tuleneb, et isegi juhul, kui liidu institutsiooni või organi või asutuse viga on tuvastatud, saab liidu vastutus tegelikult tekkida üksnes siis, kui hageja on suutnud tõendada kahju tegelikku tekkimist (vt selle kohta kohtuotsused, 9.11.2004, Montalto *vs.* nõukogu, T-116/03, EU:T:2004:325, punkt 126 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 29.9.2005, Napoli Buzzanca *vs.* komisjon, T-218/02, EU:T:2005:343, punkt 98 ja seal viidatud kohtupraktika).

80 Mis puudutab hageja tõstatatud varalist kahju ning seda osa mittevaralisest kahjust, mis talle väidetavalt tekitati Cedefopi keeldumisega teda edutada, ilma et oleks läbi viidud teenete tõeline hindamine personalieeskirjade artikli 45 tähenduses, siis tuleb rõhutada, et see väidetav kahju tuleneb sisuliselt nendest sisulistest õigusnormide rikkumistest, mis on esile toodud tühistamisnõude teises ja kolmandas väites.

81 Kuna aga vaidlustatud otsus ei ole põhjendatud ja tuleb sel põhjusel tühistada (vt eespool punkt 72), tuleb asuda seisukohale, et Üldkohus ei saa selle põhjendatust nende väidete analüüsimise tulemusel hinnata (vt analoogia alusel kohtuotsus, 29.9.2005, Napoli Buzzanca *vs.* komisjon, T-218/02, EU:T:2005:343, punkt 99). Selles küsimuses tuleb meelde tuletada, et põhjendamise üks ülesanne on just nimelt liidu kohtul võimaldada teostada oma kontrolli nende aktide õiguspärasuse üle, mis on talle esitatud (vt eespool punkt 36).

82 Järelikult peab Cedefop ELTL artikli 266 esimese lõigu kohaselt tegema kindlaks käesoleva kohtuotsuse täitmiseks võetavad meetmed ja võtma vajaduse korral vastu uue põhjendustega otsuse (vt selle kohta kohtuotsused, 29.9.2005, Napoli Buzzanca *vs.* komisjon, T-218/02, EU:T:2005:343, punkt 100, ja 18.11.2015, Diamantopoulos *vs.* Euroopa välisteenistus, F-30/15, EU:F:2015:138, punkt 33). Selles etapis ei saa Üldkohus teha järeldust kindla varalise kahju olemasolu kohta, mis tuleneb hageja edutamata jätmisest, kuna Cedefopi direktor peab tegema uue otsuse.

83 Mis puudutab mittevaralise kahju seda osa, mis tuleneb vaidlustatud otsuse põhjendamata jätmisest, siis tuleb arvestada asjaoluga, nagu ilmneb esimese väite analüüsist, et alles pärast kostja vastuse lugemist, mis toimetati hagejale kätte enam kui üheksa kuud pärast kaebuse esitamist, sai hageja esimest korda teadlikuks selgitavatest asjaoludest selle kohta, mis põhjusel teda 2015. aasta edutamise raames ei edutatud. Seega on tuvastatud, et vaidlustatud otsuse täielikult põhjendamata jätmine pani hageja esiteks pärast selle tähtaja ületamist, mil peab kaebusele vastama, ebakindlasse olukorda selles suhtes, mis põhjustel teda ei edutatud, ning teiseks sundis teda algatama kohtumenetlust, et saada selle kohta teada selgitavaid asjaolusid.

84 Nii tekitatud ebaõigluse, arusaamatuse või isegi pingeseisundi tunded, mis hagejal tekkisid (vt eespool punkt 64), on aga omistatavad üksnes ametisse nimetava isiku käitumisele kohtueelses etapis. Sellise käitumisega tekitati hagejale konkreetset mittevaralist kahju, mida ei saa adekvaatselt hüvitada üksnes vaidlustatud otsuse tühistamisega (vt analoogia alusel kohtuotsused, 12.12.2002, Morello *vs.* komisjon, T-181/00, EU:T:2002:313, punktid 131 ja 132, ja 15.9.2005, Casini *vs.* komisjon, T-132/03, EU:T:2005:324, punkt 102).

85 Neil asjaoludel leiab Üldkohus, kes hindas tekitatud kahju *ex æquo et bono*, et 2000 eurot on piisav selleks, et adekvaatselt hüvitada seda hageja väidetud mittevaralise kahju osa, mis tuleneb vaidlustatud otsuse põhjendamata jätmisest, ning seega tuleb kahju hüvitamise nõue rahuldada üksnes selle ühe meetme ulatuses.

Kohtukulud

86 Vastavalt kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kodukorra artikli 134 lõike 2 kohaselt otsustab Üldkohus kohtukulud jagada, kui kaotanud poolel on mitu isikut. Kodukorra artikli 135 lõike 2 kohaselt võib Üldkohus mõista kohtukulud osaliselt või tervikuna välja ka võitnud poolelt, kui see on õigustatud võitnud poole käitumise tõttu, sealhulgas käitumise tõttu enne kohtumenetlust, eriti juhul, kui ta on Üldkohtu hinnangul tekitanud teisele poolele kulusid põhjendamatult või pahatahtlikult.

87 Käesolevas asjas on hageja tõesti kaotanud ühe kahju hüvitamise nõude suhtes, nii et Cedefopi võib pidada selle vaidluse osa suhtes võitnud pooleks. Siiski tuleb võtta arvesse asjaolu, et vaidlustatud otsusel puudus põhjendus, Cedefop tegi valesti, kui ta jättis hageja kaebusele vastamata ning pealegi ei võimaldanud hagejal mingigi osaline põhjendus enne käesoleva hagi esitamist mõista põhjuseid, mis põhjendasid tema edutamata jätmist. Seega on Cedefopi käitumine haldusmenetluses see, mis sundis hagejat käesolevat hagi esitama, et neid põhjendusi teada saada. Käesoleva juhtumi asjaolusid õiglaselt hinnates tuleb seega kohtukulud tervikuna välja mõista Cedefopilt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (üheksas koda)

otsustab:

1. **Tühistada Euroopa Kutseõppe Arenduskeskuse (Cedefop) direktori 4. novembri 2015. aasta otsus jätta Georges Paraskevaidis 2015. aasta edutamise raames palgaastmele AD 12 edutamata.**

2. **Mõista Cedefopilt Georges Paraskevaidise kasuks välja 2000 eurot talle tekitatud kahju eest.**

3. **Jätta hagi ülejäänud osas rahuldamata.**

4. **Mõista kohtukulud välja Cedefopilt.**

Gervasoni Madise da Silva Passos

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 26. oktoobril 2017 Luxembourgis.

Allkirjad